

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci navrhovatelky: **M. H.**, zastoupená Mgr. Martinem Hasíkem, advokátem se sídlem Brněnská 53/101, Třebíč, proti odpůrci: **obec Úsuší**, se sídlem Úsuší 3, zastoupený JUDr. Petrem Fialou, advokátem se sídlem Helfertova 2040/13, Brno, za účasti: **ADATE REAL s.r.o.**, se sídlem Midlochova 134/10, Brno, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2021, č. j. 64 A 6/2021 - 170,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozsudkem ze dne 15. 11. 2021, č. j. 64 A 6/2021 - 170, Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zamítl návrh, kterým se navrhovatelka domáhala zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Úsuší vymezujícího specifické podmínky pro lokalitu Z1, a to: zajistit napojení lokality na komunikační síť odpovídající lokalitě pro bydlení; zajistit vyhovující vnitřní dopravní obsluhu; a respektovat trasu navrženého vodovodního přivaděče. Dále se návrhem domáhala zrušení textu na straně 52 textové části: „Pro plánované lokality určené k zástavbě dle ÚP obce budou prováděny dostavby vodovodu s napojením na vybudované rozvody s vystrojením sítě dle předchozího popisu“. Návrh byl podán společně s žalobou proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 14. 6. 2021, č. j. JMK 87224/2021,

jímž byla zamítnuta žádost navrhovatelky a J. H. o vydání společného povolení pro stavbu nazvanou „novostavba RD na pozemku parc. č. XA v k. ú. Ú.“ na pozemcích parc. č. XA, XB a XC v k. ú. Ú. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje je u krajského soudu vedena pod sp. zn. 30 A 101/2021.

[2] Krajský soud v odůvodnění rozsudku zdůraznil, že navrhovatelka ani její právní předchůdce nevyužili možnosti podat v rámci pořizování územního plánu námitky či připomínky. V takovém případě může navrhovatelka před správními soudy úspěšně namítat pouze nedostatek pravomoci či příslušnosti odpůrce k vydání opatření obecné povahy nebo porušení kogentních předpisů chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání opatření obecné povahy. Splnění podmínek pravomoci a příslušnosti odpůrce k vydání územního plánu vyplývá ze správního spisu a není mezi účastníky sporné. Podle názoru krajského soudu územní plán neodporuje ani právním předpisům. Stanovením navrhovatelkou rozporovaných specifických podmínek se odpůrce nedopustil žádného porušení právní úpravy regulující obsah územního plánu. Krajský soud doplnil, že úkolem správního soudu není hledat jediné ideální řešení, ale bránit jednotlivce před excesy a překročením zákonem stanovených mantinelů. K tomu však v dané věci nedošlo. Soud dodal, že textová část územního plánu uvádí, že navržená lokalita zástavy bude dopravně obsloužena prodloužením místních komunikací (v grafické části územního plánu přitom není zakreslena účelová či místní komunikace bezprostředně se dotýkající pozemku navrhovatelky) a uvedená část územního plánu dále obsahuje text, že přímá dopravní obsluha stavebních pozemků bude předmětem řešení v podrobnější dokumentaci. Krajský soud neshledal případnou ani další argumentaci, a návrh proto jako nedůvodný zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje.

II.

[3] Navrhovatelka (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které toliko uvedla, že spoluvlastní pozemek v obci Ú., na němž by ráda vystavěla rodinný dům k vlastnímu bydlení. Dle jejího názoru se však odpůrce snaží zamezit její výstavbě, čímž se s ohledem na to, že na sousedním pozemku výstavba proběhla, dopouští vůči stěžovateli nedůvodné diskriminace. Stěžovatelka nesouhlasí s hodnocením právního ani skutkového stavu provedeným krajským soudem. Je nadto názoru, že se krajský soud s jí namítanou diskriminací řádně nevypořádal. Stěžovatelka má za to, že územní plán odpůrce je v jí napadených částech nezákonný, a nejedná se tak v incidenčním přezkumu o úvahu či hledání lepšího řešení před soudem, jak se domnívá krajský soud, nýbrž toliko o požadavek na odstranění nezákonných částí obsahu územního plánu, které mají přímý dopad (dosah) na stěžovatelku. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[4] Odpůrce ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

pokračování

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu tak nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně napadený správní akt (zde územní plán) v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti obстоjí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. Není přitom povinností soudu vyzývat stěžovatele ke konkretizaci jeho tvrzení. Pokud kasační stížnost obsahuje alespoň jeden stížní bod (a splňuje další zákonné podmínky, není povinností soudu vyzvat stěžovatele k doplnění jeho kasační stížnosti, resp. ke konkretizaci jeho tvrzení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016 - 198, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 296/2015 - 180, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[8] V popsaném smyslu nahlížel Nejvyšší správní soud na uplatněné kasační námitky a neshledal na jejich podkladě důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Krajský soud postupoval v souladu s právní úpravou, přičemž se nedopustil ani žádných zásadních vad, pro které by bylo třeba přistoupit ke zrušení jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se s odůvodněním rozsudku krajského soudu plně ztotožnil a přebírá jej.

[9] V nynější věci není mezi účastníky sporu o tom, že stěžovatelka ani její právní předchůdce (vlastník předmětných nemovitostí v době pořizování územního plánu) nepodali v rámci pořizování územního plánu námitky, popř. připomínky proti předmětnému územnímu plánu, tj. aktivně nevystupovali proti územnímu plánu. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že navrhovateli brojícímu proti územnímu plánu se přičítá procesní pasivita jeho právního předchůdce (rozsudek ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014 - 49, ze dne 21. 7. 2020, č. j. 10 As 169/2019 - 38, atp.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že jestliže navrhovatel (nebo jeho právní předchůdce) nepodal proti napadenému opatření obecné povahy včas námitky ani připomínky, může před správními soudy úspěšně namítat pouze nedostatek pravomoci či příslušnosti odpůrce k vydání opatření obecné povahy nebo porušení kogentních předpisů chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání opatření obecné povahy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2020, č. j. 6 As 270/2019 - 38). Zároveň platí, že námitkami směřujícími do proporcionality přijatého řešení se správní soud při posuzování důvodnosti návrhu nemůže věcně zabývat, neboť by tak poměřoval důležité veřejné zájmy s dotčenými právy

jednotlivců v první linii tam, kde navrhovatel zůstal v procesu přijímání opatření obecné povahy pasivní. Koncepce soudního přezkumu opatření obecné povahy se opírá o princip subsidiarity soudní ochrany, jenž má nastoupit až po vyčerpání řádných opravných prostředků uvnitř veřejné správy (srov. např. rozsudky ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009 - 54, č. 2008/2010 Sb. NSS, ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011 - 43, ze dne 28. 8. 2012, č. j. 1 Ao 1/2010 - 247, ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 Aos 2/2012 - 59, ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Aos 3/2013 - 33, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 10 As 96/2014 - 62, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 4 As 49/2018 - 36, ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2 As 51/2018 - 140, ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 257/2016 - 49, ze dne 23. 9. 2019, č. j. 7 As 283/2018 - 32). Praxi, podle níž v případech pasivních navrhovatelů přezkoumávají správní soudy pouze zákonnost v obecném smyslu, nikoliv však její aspekt spočívající v proporcionalitě přijatého řešení ve vztahu ke konkrétnímu pozemku, potvrdil i Ústavní soud a to jak v nálezu ze dne 9. 12. 2013, sp. zn. I. ÚS 1472/12 (N 211/71 SbNU 483), tak i v řadě odmítavých usnesení (ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. II. ÚS 482/10, ze dne 15. 2. 2013, sp. zn. III. ÚS 3800/11, ze dne 11. 6. 2019, sp. zn. I. ÚS 1055/19, či ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. IV. ÚS 97/19).

[10] Optikou uvedeného nahlížel na danou věc i krajský soud. Nepřehlédl přitom ani usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116, které připouští prolomení výše uvedených mezí soudního přezkumu, to však pouze tehdy pokud jsou dány výjimečné důvody; procesní pasivita navrhovatele může být způsobena faktory subjektivními či objektivními, přičemž její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu. V nyní projednávané věci stěžovatelka (a to ani v kasační stížnosti) netvrdila a nedoložila, z jakého důvodu její předchůdce a následně i ona byli pasivní. Netvrdila žádný relevantní důvod ve smyslu označeného usnesení rozšířeného senátu. Za uvedeného stavu je tedy nutno konstatovat, že stěžovatelka ani netvrdila žádné okolnosti, které by bránily jí či jejímu právnímu předchůdci uplatnit námitky v procesu pořizování územního plánu. Krajský soud proto nepochybil, jestliže napadený územní plán přezkoumal ve výše uvedeném rozsahu. Krajskému soudu nelze vytýkat ani posouzení otázek, které byl s ohledem na pasivitu stěžovatelky (a jejího předchůdce) oprávněn zkoumat. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že otázky pravomoci správního orgánu vydat napadené rozhodnutí, nepřekročení meze zákonem vymezené působnosti odpůrcem a vydání opatření zákonem stanoveným postupem nejsou mezi účastníky řízení sporné. Ostatně splnění příslušných podmínek vyplývá z obsahu správního spisu. Krajský soud dále na podkladě žalobní argumentace posuzoval, zda došlo opatřením obecné povahy k porušení kogentních předpisů chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy. Stěžovatelka sice poukazuje na rozpornost stanovených podmínek se zákonem, v kasační stížnosti však nekonkretizuje, se kterým ustanovením jsou předmětné části územního plánu rozporné se zákonem, resp. čím konkrétně krajský soud pochybil. Nejvyšší správní soud proto mohl přezkoumat uvedenou námitku pouze v předestřené rovině.

[11] Dle § 43 stavebního zákona:

(1) Územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen „urbanistická koncepce“), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména

pokračování

zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území (dále jen „plocha přestavby“), pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanovy podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. (důraz přidán).

(3) Územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje.

(6) Náležitosti obsahu územního plánu a obecné požadavky na využívání území stanoví prováděcí právní předpis.

[12] Dle přílohy 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb. o územně analytických podkladech a územně plánovací dokumentaci, v rozhodném znění, článek I. odst. 1: textová část územního plánu obsahuje a) vymezení zastavěného území, b) koncepci rozvoje území obce, ochrany a rozvoj hodnot, c) urbanistickou koncepci, včetně vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby systému sídelní zeleně, d) koncepci veřejné infrastruktury, včetně podmínek pro její umístění, e) koncepci uspořádání krajiny, včetně vymezení ploch a stanovení podmínek pro změny v jejich využití, územní systém ekologické stability, prostupnost krajiny, protierozní opatření, ochranu před povodněmi, rekreaci, dobývání nerostů a podobně, f) stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití s určením převažujícího účelu využití (hlavní využití), pokud je možné jej stanovit, přípustného využití, nepřípustného využití, popřípadě podmíněně přípustného využití těchto ploch a stanovení podmínek prostorového uspořádání, včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu (například výškové regulace zástavby, intenzity využití pozemků v plochách), g) vymezení veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření, staveb a opatření k zajištění obrany a bezpečnosti státu a ploch pro asanaci, pro které lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit, h) vymezení dalších veřejně prospěšných staveb a veřejně prospěšných opatření, pro které lze uplatnit předkupní právo, i) údaje o počtu listů územního plánu a počtu výkresů k němu připojené grafické části a j) v případě hlavního města Prahy vymezení řešeného území. (důraz přidán).

[13] Dle článku II. odst. 1 citované přílohy vyhlášky: textová část odůvodnění územního plánu obsahuje kromě náležitostí vyplývajících ze správního řádu a náležitostí uvedených v § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona, zejména a) vyhodnocení koordinace využívání území z hlediska širších vztahů v území, včetně souladu s územně plánovací dokumentací vydanou krajem, b) údaje o splnění zadání, v případě zpracování konceptu též údaje splnění pokynu pro zpracování návrhu, c) komplexní zdůvodnění přijatého řešení a vybrané varianty, včetně vyhodnocení předpokládaných důsledků tohoto řešení, zejména ve vztahu k rozboru udržitelného rozvoje území, d) informaci o výsledcích vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území spolu s informací, zda a jak bylo respektováno stanovisko k vyhodnocení vlivů na životní prostředí, popřípadě zdůvodnění, proč toto stanovisko nebo jeho část nebylo respektováno, e) vyhodnocení předpokládaných důsledků navrhovaného řešení na zemědělský půdní fond a pozemky určené k plnění funkce lesa.

[14] Jak vyplývá z citované úpravy, stavební zákon i vyhláška o územně analytických podkladech a územně plánovací dokumentaci stanoví, že textová část územního plánu obsahuje koncepci veřejné infrastruktury, a to včetně podmínek pro její umístění. Přesně k tomu směřující stanovené podmínky. Nikterak neporušují ani předpisy chránící zásadní

veřejné zájmy, jakož ani nevybočují ze zákonných mantinelů upravujících obsah a možnou regulaci územního plánu. Nejvyšší správní soud přitakává krajskému soudu i v tom, že stanovení uvedených podmínek, resp. danou textací odůvodnění nelze hodnotit ani jako diskriminační. Jak správně uvedl krajský soud, dané podmínky se týkají všech vlastníků všech nemovitostí v dané oblasti a dopadají na všechny stejnou měrou. Nelze tedy hovořit o diskriminaci stěžovatelky v důsledku napadených podmínek územního plánu. Případné rozdílné hodnocení specifických podmínek správními orgány v jednotlivých řízeních různých vlastníků pak může být předmětem posouzení v rámci přezkumu individuálních rozhodnutí vydaných v těchto řízeních, z takového rozdílného hodnocení však nelze učinit závěr o nezákonnosti či diskriminačním působení daných podmínek územního plánu. S ohledem na uvedené nelze souhlasit ani tím, že by se krajský soud nedostatečně zabýval tvrzenou diskriminací.

[15] Krajský soud v souladu s výše citovanou judikaturou rovněž správně vyhodnotil, že se nemohl zabývat námitkami směřujícími do proporcionality přijatého řešení (zde zejména zásah do vlastnických práv stěžovatelky), neboť není oprávněn poměřovat určité veřejné zájmy s dotčenými právy jednotlivců v první linii tam, kde navrhovatel (či jeho právní předchůdce) zůstal v procesu přijímání opatření obecné povahy pasivní, jako tomu bylo v nynějším případě. Zejména ve vztahu ke zkoumání přiměřenosti zvoleného řešení tak platí, že soud při námitce „nesprávnosti“ může korigovat pouze ta pochybení, která znemožnila účastníkům procesu využít instrumentů sloužících k vypořádání sporu o obsahu budoucího územního plánu. Žádná taková pochybení však v nynějším případě stěžovatelka ani netvrdila. Krajský soud neopomněl ani uvážit o tom, zda napadená úprava nemohla představovat zásah do práv stěžovatelky v intenzitě blížící se vyvlastnění, přičemž dospěl k závěru, že nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014 - 49, či nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11).

[16] Přístup krajského soudu odpovídal i dalším východiskům judikatury. Ta skutečně neopravňuje krajské soudy při přezkumu územních plánů hledat jediné ideální řešení, ale bránit jednotlivce před excesy v územním plánování a před překračováním zákonem stanovených mantinelů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, č. 1462/2008 Sb. NSS, ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 237/2016 - 33). Uvedená jakož i další judikatura ukládá správním soudům při přezkumu opatření obecné povahy postupovat zdrženlivě; je právem samosprávy uspořádat své územní poměry podle vlastních představ, přičemž do postupů samosprávy lze zasahovat pouze omezeně; nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 AOs 3/2012 - 59, ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 174/2015 - 72, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016 - 198, ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 15/2016 - 85, a ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 245/2019 - 38 atp.). Z uvedené judikatury současně vyplývá, že ke zrušení opatření obecné povahy může soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku. Zrušení napadeného opatření obecné povahy nastupuje tehdy, když pochybení správního orgánu překročila mez, kterou je možno vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci považovat za ještě přijatelnou. K překročení takové meze může dojít jediným závažným pochybením stejně

pokračování

jako větším počtem relativně samostatných (pověštinou procesních) pochybení, která by mohla být jednotlivě vnímána jako marginální, ale ve svém úhrnu představují podstatný zásah do veřejných subjektivních práv stěžovatelů. Výše uvedené závěry potvrzuje i další judikatura, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010 - 644, ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103, ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 Aos 3/2013 - 36, ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 174/2015 - 72, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016 - 198, ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 15/2016 - 85, či ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 245/2019 - 38. K žádným takovým pochybením však v dané věci nedošlo.

[17] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal důvod pro vyhovění kasační stížnosti. Krajský soud postupoval v souladu s právní úpravou a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nedopustil se ani žádných vad majících za následek nutnost zrušení jeho rozsudku ex offio (srov. např. § 109 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se proto s hodnocením krajského soudu ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

[18] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v nynější věci byl odpůrce zastoupen advokátem, ten však v řízení před zdejším soudem neučinil žádné úkony.

[20] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu